

отбѣгна смерть за да поживѣя съ тебе въ руганіе! Ей ако мя любишь, остави мя да умра. — Сохрани Боже, извыкахъ, да ты освободи отъ твои-те тяготы за да ты хварля въ мон-те! Да побѣгнине, любезная ми Врахманко, да побѣгнине ведно въ лѣсове-те; по добрѣ да ся повѣрине на тигры-те, нежелн на человекы-те. Но Богъ, кому-то ся надѣвамъ, не ще да ни остави. Да побѣгнине; любовь-та, ноцъ-та, злополучіе твое, невинность твои, вси намъ помагать. Да не ся маеме, окалная вдовицо! огнь твой ся уготовлява вѣке, и ты призовава мертвый твой мужъ. Паднало плектано, подприся на менѣ, горкая женщино, да мя имашъ за подпорка като финиксъ. » Тогда она като погледна съ въздыханіе камъ гроба на мѣйка си, послѣ камъ небо-то, остави да падна рука-та ѣ на моя-та, и съ друга-та взе трийнтафила ми. Той часъ азъ я уловихъ отъ плече-то, и пойдохме. Хварлихъ покрывало-то ѣ въ Гангъ рѣка, за да сякать сродницы-те ѣ какъ ся е удавила. Много ноци са разхождахме околъ рѣка-та, като ся крыехма ноцемъ въ долиныте, и най послѣ достигнахме въ оная земля, коя-то брань бѣ упостила. Созидохъ хижа, и посадихъ мала градина въ той-